

Άλλος πλήρωσε τη νύφη

Στην παλιά Αθήνα του 1843, επρόκειτο να συγγενέψουν με γάμο δύο αρχοντικές οικογένειες: Του Γιώργη Φλαμή και του Σωτήρη Ταλιάνη.

Ο Φλαμής είχε το κορίτσι και ο Ταλιάνης το αγόρι. Η εκκλησία, που θα γινόταν το μυστήριο, ήταν η Αγία Ειρήνη της Πλάκας. Η ώρα του γάμου είχε φτάσει και στην εκκλησία συγκεντρώθηκαν ο γαμπρός, οι συγγενείς και οι φίλοι τους. Μόνο η νύφη έλειπε.

Τι είχε συμβεί;

Απλούστατα. Η κοπέλα, που δεν αγαπούσε τον νεαρό Ταλιάνη, προτίμησε ν' ακολουθήσει τον εκλεκτό της καρδιάς της, που της πρότεινε να την απαγάγει. Ο γαμπρός άναψε από την προσβολή, κυνήγησε την άπιστη να την σκοτώσει, αλλά δεν κατόρθωσε να την ανακαλύψει.

Γύρισε στο σπίτι του παρ' ολίγο πεθερού του και του ζήτησε τα δώρα που είχε κάνει στην κόρη του. Κάποιος όρος όμως στο προικοσύμφωνο έλεγε πως οτιδήποτε κι αν συνέβαινε προ και μετά το γάμο μεταξύ γαμπρού και νύφης «*δέ θά ξαναρχούτο τση καντοχή ουδενός οι μπλούσιες πραμάτιες καί τα τζόβαιρα όπου αντάλλαξαν οι αρρεβωνιασμένοι*».

Φαίνεται δηλαδή, ότι ο πονηρός γερο-Φλαμής είχε κάποιες υποψίες από πριν, για το τι θα μπορούσε να συμβεί, γι' αυτό έβαλε εκείνο τον όρο. Κι έτσι πλήρωσε ο φουκαράς ο Ταλιάνης τα δώρα του άλλου.

Από τότε οι παλαιοί Αθηναίοι, όταν γινόταν καμιά αδικία σε βάρος κάποιου, έλεγαν ότι «άλλος πλήρωσε τη νύφη» κι έμεινε η φράση έως και σήμερα.